

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/7/2021
Identifikačné číslo spisu: 6118240937
Dátum vydania rozhodnutia: 21.04.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Brňák
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:6118240937.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu X. P., bývajúceho v F., D. XXX/XX, zastúpeného advokátskou kanceláriou WEBBER LEGAL, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Na rozhladke 2, IČO: 50 680 552, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Anton Pavúk, proti žalovanej Všeobecnej úverovej banke, a. s., so sídlom v Bratislave, Mlynské nivy 1, IČO: 31 320 155, zastúpenej advokátskou kanceláriou Černejšová & hrbeš, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kýčerského 7, IČO: 36 857 513, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ján Šinkovic, o zaplatenie 471,15 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 11Csp/72/2018, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 24. marca 2020 sp. zn. 6Co/79/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Michalovce (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvostupňový súd“) rozsudkom zo 7. novembra 2018 č. k. 11Csp/72/2018-234 zamietol žalobu (výrok I.) a priznal úspešnej žalovanej náhradu trov konania voči neúspešnému žalobcovi v pomere 100 % (výrok II.).

1.1. Rozhodol tak o návrhu, ktorým sa žalobca domáhal proti žalovanej zaplatenia sumy 471,15 € s príslušenstvom z titulu vydania bezdôvodného obohatenia s odôvodnením, že medzi stranami sporu, a to žalobcom ako dlžníkom a žalovanou ako veriteľom došlo dňa 10. novembra 2016 k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere označenej ako Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“, predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru zo strany žalovanej v prospech žalobcu (ďalej len „Zmluva“). Žalobca tvrdil, že v Zmluve nie sú uvedené zákonom stanovené náležitosti, resp. tieto sú uvedené nesprávne, a to a/ celková výška spotrebiteľského úveru, b/ ročná percentuálna miera nákladov, c/ celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a d/ výška, počet a termíny splátok v členení na istiny, úroky a iné poplatky, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

1.2. K tvrdeniu žalobcu, že Zmluva o úvere neobsahuje správny údaj o celkovej výške spotrebiteľského úveru podľa ustanovenia § 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch poukázal na to, že žalobca dňa 10. novembra 2016 požiadal žalovanú o poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 5.000,- € a aj v tejto výške mu bol úver aj schválený a na základe uzatvorenej zmluvy o úvere bola žalobcovi na jeho účet poskytnutá dňa 10. novembra 2016 suma 5.000,- €. Súd sa teda uzavrel, že údaj o výške spotrebiteľského úveru je v zmluve uvedený presne tak, ako to požaduje zákonné ustanovenie § 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch. Pokiaľ žalobca argumentoval rozsudkom Súdneho dvora EÚ vo veci C-377/2014, tento zjavne vychádza z odlišných skutkových okolností, keď hovorí o vylúčení (z celkovej výšky úveru) súm, ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Pokiaľ žalobca v žalobe tvrdil, že platbu poplatku vo výške 100 € nevykonal klient sám, že si ani nebol vedomý, že mu odchádza 100 € týmto spôsobom, ale vykonal ho manuálne pracovník banky, súd uviedol, že žalobca si sám zvolil formu splácania úveru inkasom zo svojho účtu a o poplatku za poskytnutie úveru aj o jeho splatnosti bol už pred vstupom do zmluvného vzťahu jasne, zrozumiteľne a transparentne informovaný. Žalobca mal možnosť si pri uzavretí zmluvy zvoliť iný spôsob úhrady splátky úveru a jednotlivých poplatkov ako formou inkasa.

1.3. Pokiaľ ide o náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. l/ zák. č. 129/2010 Z. z. - výšku a počet a termíny splátok v členení na istiny, úroky a iné poplatky, súd prvej inštancie uviedol, že spojenie výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov je potrebné vnímať tak, že sa tým myslí splátka obsahujúca istinu, úroky a poplatky, pri ktorej má byť uvedená výška, dátum a ich počet. V súvislosti s uvedenou problematikou súd dal do pozornosti aj uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 22. februára 2018 vo veci sp. zn. 3Cdo/146/2017.

1.4. Súd mal rovnako za to, že predmetná zmluva obsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z., keďže v Zmluve v bode 3. je RPMN riadne uvedená a to pre prípad „aj bez zľavy z Voliteľnej služby“ ako aj vzorec na výpočet s dosadenými konkrétnymi údajmi zo zmluvy bol uvedený v Štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere, ktoré žalobca podpísal (č.l. 24 a 25).

1.5. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, spolu s § 262 ods. 1, 2 CSP a priznal úspešnej žalovanej náhradu trov konania voči neúspešnému žalobcovi.

2. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 24. marca 2020 sp. zn. 6Co/79/2019 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal žalovanej náhradu odvolacích trov.

2.1. V odôvodnení uviedol, že prvostupňový súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, náležite zistil skutkový stav a vykonané dôkazy hodnotil v súlade so zákonom a z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam na ktorých založil aj svoje rozhodnutie, zo zisteného stavu vyvodil aj správny právny záver. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého prvostupňového rozsudku, ktoré považoval za vyčerpávajúce, preto na neho v plnom rozsahu odkázal (§ 387 ods. 1 a 2 CSP). Na zdôraznenie správnosti napadnutého prvostupňového rozsudku a k odvolacím námietkam žalobcu ďalej uviedol, že

2.1.1. za akceptovateľný považuje názor súdu prvej inštancie, že v zmluve sa nachádza správny údaj o celkovej výške spotrebiteľského úveru a to vo výške 5.000,- €, ktorá čiastka bola dňa 10. novembra 2016 pripísaná na účet žalobcu v nadväznosti na čo sa odvolací súd stotožňuje aj s úvahou, že žalobca si sám zvolil formu splácania úveru inkasom zo svojho účtu v dôsledku čoho došlo k odpísaniu čiastky 100 € za poplatok za poskytnutie úveru z jeho účtu a to v súlade so zmluvným dojednaním v zmysle článku 1 bod 7 zmluvy o úvere, kde sa nachádzali údaje o poplatkoch platných podľa Cenníka VÚB a. s. ku dňu uzavretia zmluvy,

2.1.2. správne sú aj úvahy súdu vo vzťahu k výške, počtu a termínom splátok, ich členení na istinu, úroky a iné poplatky v zmysle § 9 ods. 2 písm. l/ zákona č. 129/2010 Z. z., ktorá otázka už bola riešená v rozhodnutí Súdneho dvora EÚ vo veci C - 42/2015, ktoré pri svojom rozhodovaní súd prvej inštancie zohľadnil,

2.1.3. nedôvodné sú námietky odvolateľa týkajúce sa nesprávnosti údajov o RPMN v zmluve, kde sa súd prvej inštancie dostatočným spôsobom vysporiadal s otázkou, kedy je možné zahrnúť splátku poisťného do vstupných údajov pri výpočte RPMN. V danom prípade správne zohľadnil, že žalobcovi ako klientovi bola ponúknutá možnosť takéhoto poistenia, avšak toto poistenie nebolo povinné. Preto splátky poisťného nebolo možné zahrnúť do výpočtu RPMN a výpočet realizovaný žalovanou, ako aj súdom

prvej inštancie bol správny. Teda v zmluve uvedený údaj o výške RPMN je správny (nie je uvedený nesprávne v neprospech spotrebiteľa),

2.1.4. žalobca nedôvodne namieta, že pri výpočte RPMN nebolo možné vychádzať z údajov o výške poskytnutého úveru 5.000,- €, ale má byť uvádzaný údaj o poskytnutom úvere iba vo výške 4.900,- €. Odvolací súd sa nestotožňuje s týmto názorom vzhľadom na vyššie uvedené dôvody (týkajúce sa správnosti údajov o výške poskytnutého úveru). Zároveň odvolací súd poukazuje na to, že aj v prípade ak by pri výpočte RPMN bol základom údaj o poskytnutí úveru v sume 4.900,- € výška RPMN by bola totožná s tou, ktorá je uvedená v zmluve (t.j. RPMN by bolo uvedené správne). V takomto prípade by RPMN bolo počítané ako súčin počtu splátok x výška splátky bez poistného (96 x 80,42 €), avšak v takomto prípade by nebolo možné odpočítať ako ďalší náklad sumu 100,- €, nakoľko úhrada tejto čiastky by bola zohľadnená už v samotnej sume 4.900,- € (5.000,- € - 100,- €) a nie je možné ju započítať duplicitne ako dodatočný náklad. V takomto prípade teda opäť vychádza RPMN vo výške 13,01 %, (tak ako je uvedená v zmluve). Odvolací súd preto zdôraznil, že aj pri celkovej výške poskytnutého úveru 4.900,- € nie je v zmluve uvedený údaj o RPMN nesprávny,

2.1.5. nebolo možné akceptovať ani námietky žalobcu týkajúce sa charakteru zmluvy a jeho úvahy o tom, že sa nejedná o spotrebiteľský úver vo forme úveru, ale vo forme pôžičky práve s poukazom na úpravu v § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, na základe ktorej je jednoznačne potrebné predmetný zmluvný vzťah považovať za spotrebiteľský úver. Úvahy žalobcu nie sú spôsobilé prívodiť iné závery, ako sú tie, ku ktorým dospel súd prvej inštancie.

2.2. Žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, preto jej odvolací súd priznal nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu v celom rozsahu podal žalobca na 13 stranách dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP. Navrhol, aby dovolací súd zrušil obe rozhodnutia nižších súdov a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a priznal mu náhradu dovolacích trov. V podstatnom uviedol, že nižšie súdy sa vo svojom výklade odklonili od záverov Súdneho dvora EÚ vo veci C-377/2014 a vo veci C-127/15, ktorý odklon nezdôvodnili a navyše odignorovali tvrdenie žalobcu, že druhom spotrebiteľského úveru je pôžička, a nie úver, čím bolo porušené právo na riadne a presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia. V tejto súvislosti v podstate zopakoval svoju žalobnú i predsúdnú argumentáciu, t. j. prečo bolo potrebné považovať Zmluvu za bezúročnú a bezpoplatkovú, v dôsledku ktorej skutočnosti žalovaná získala bezdôvodné obohatenie, polemizoval s právnymi závermi nižších súdov a spochybňoval správnosť súdneho rozhodnutia.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcu navrhla, aby dovolací súd dovolanie zamietol a priznal jej náhradu dovolacích trov. Uviedla, že napadnuté odvolacie rozhodnutie je zákonné, poukázala aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/2015 Home Credit Slovakia proti Kláre Biróovej a svoju predsúdnú argumentáciu vo veci.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu treba odmietnuť.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Dovolací súd nie je súdom tretej inštancie, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (vid' napríklad rozhodnutia sp. zn. 2Cdo/165/2017, 3Cdo/14/2017, 4Cdo/157/2017, 5Cdo/155/2016, 8Cdo/67/2017). Uvedené platí o to viac, ak dovolateľ v rámci podaného dovolania v podstate zopakuje jeho celú predsúdnú argumentáciu, v rámci ktorej (iba) polemizuje s právnymi závermi súdov, spochybňuje správnosť súdneho rozhodnutia, či kritizuje prístup súdu k právnemu posudzovaniu veci, čo medzi iným bol prípad aj tohto dovolania.

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na

opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1Cdo/18/2018, 3Cdo/42/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 8Cdo/99/2017).

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprisnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (1Cdo/26/2017, 2Cdo/154/2017, 3Cdo/42/2017, 4Cdo/209/2017, 5Cdo/12/2017, 7Cdo/163/2017, 8Cdo/73/2017).

9. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len)ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

10. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10.1. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (ods. 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

11. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Inak povedané z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

12. Citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

13. Žalobca v podanom dovolaní namietal nedostatok dôvodov napadnutého odvolacieho rozhodnutia. V tejto súvislosti uviedol, že nižšie súdy sa vo svojom výklade odklonili od záverov Súdneho dvora EÚ vo veci C-377/2014 a vo veci C-127/15, ktorý odklon nezdôvodnili a navyše odignorovali tvrdenie žalobcu,

že druhom spotrebiteľského úveru je pôžička, a nie úver, čím bolo porušené právo na riadne a presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia (pozri bod 3).

14. Nedostatok dôvodov ústiaci do nepreskúmateľnosti nebol (ani) na základe dávnejšej judikatúry (R 111/1998) spájaný so zmätočnosťou rozhodnutia, zakladajúcou prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá len tzv. „inú vadu konania“ zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.“. Toto stanovisko je naďalej aktuálne (1Cdo/228/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/92/2018, 4Cdo/59/2017, 5Cdo/45/2018, 7Cdo/141/2017, 8Cdo/49/2017).

14.1. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, o ktoré ide napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

15. Podľa názoru najvyššieho súdu dovolaním napádaný odvolací rozsudok uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Jadrom dovolacej argumentácie žalobcu bol v skutočnosti jeho nesúhlas s právnym posúdením veci argumentujúc, prečo bolo potrebné považovať Zmluvu za bezúročnú a bezpoplatkovú, v dôsledku ktorej skutočnosti žalovaná získala bezdôvodné obohatenie, hoci formálne zastrešil svoje námietky pod nedostatok dôvodov, teda ako zmätočnosť podľa § 420 písm. f/ CSP. Dovolateľ v súvislosti s nedostatkom dôvodov akcentoval odklon súdov od záverov Súdneho dvora EÚ vo veci C-377/2014 a vo veci C-127/15 a nereagovanie na tvrdenie žalobcu, e druhom spotrebiteľského úveru bola pôžička, a nie úver. Odvolací súd v tejto súvislosti primerane dostatočným spôsobom v bodoch 29 až 33 svojho odôvodnenia reagoval a relevantné odvolacie námietky žalobcu, nevynímajúc ani dôvody prvostupňového súdu, ktoré tvorili s odvolacím rozhodnutím organickú jednotu. Nižšie súdy pri výklade sporných zákonných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch vo väzbe na dojednanie v Zmluve vychádzali (aj) z dovolacích rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/146/2017 a sp. zn. 4Cdo/211/2017, ako aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s. proti M. V. Rovnako tak nižšie súdy reagovali (teda neboli pasívne) na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-377/2014 a C-127/15 a k okolnosti, či išlo o pôžičku alebo úver (bod 42 odôvodnenia prvostupňového súdu, bod 33 odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia). Odôvodnenie rozhodnutí nižších súdov preto nemožno považovať za nedostatočné (nepreskúmateľné), teda za také, ktoré by malo za následok vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

16. Ako už najvyšší súd uvádza vyššie (bod 3 a 15) jadrom dovolacej argumentácie žalobcu bol v skutočnosti jeho nesúhlas s právnym posúdením veci argumentujúc, prečo bolo potrebné považovať Zmluvu za bezúročnú a bezpoplatkovú, v dôsledku ktorej skutočnosti žalovaná získala bezdôvodné obohatenie. Pre prípad, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť podaného dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP aj z právnych záverov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie (výklad sporných

ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z.), dovolací soud uvádza, že už dávnejšie dospel k záveru, podľa ktorého realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (R 54/2012). Najvyšší súd zotrúva na tomto závere aj naďalej (R 24/2017 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018).

17. Z vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že v danom prípade prípustnosť dovolania z § 420 písm. f/ CSP nevyplýva, v dôsledku čoho najvyšší súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

18. Nad rámec uvedeného rovnako platí režim uvedený v § 422 ods. 1 písm. b/ CSP, v zmysle ktorého nie je dovolanie podľa § 421 ods. 1 prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada. V danom prípade sa žalobca žalobou, podanou na súde prvej inštancie v roku 2018 domáhal sumy 471,15 €. Výška minimálnej mzdy v roku 2018 bola stanovená sumou 480 €; dvojnásobok tejto sumy je 960,- €. Rozhodnutie odvolacieho súdu sa teda týkalo peňažného plnenia neprekračujúceho výšku dvojnásobku minimálnej mzdy v čase podania žaloby. Ak by preto najvyšší súd z obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) ustálil, že žalobca v skutočnosti pre namietanie nesprávneho právneho posúdenia veci podal dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP, takéto dovolanie by musel najvyšší súd odmietnuť pre neprípustnosť (§ 422 ods. 1 písm. b/ CSP).

19. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.